

Arrest

nr. 104 155 van 31 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat D. VANDENBROUCKE en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger afkomstig uit Doroud, Lorestan, Iran. Uw vader is een etnische Arabier, uw moeder is een etnische Lor. In 1382 (Perzische tijdrekening: stemt overeen met 2003 Europese tijdrekening) overleed uw moeder. In 1383 (2004) hertrouwde uw vader met M. S. (...). Samen hebben zij één dochter S. (...). Sinds hun huwelijk had u problemen met uw stiefmoeder. Jullie hadden vaak ruzie en af en toe sloeg ze u ook. Omwille hiervan ging u bijna dagelijks bij uw oom I. (...), de broer van uw vader. U bleef er ook overnachten. U sliep samen met uw neef S. (...). S. (...) begreep u en bij hem voelde u zich goed. Na een tweetal weken samen geslapen te hebben hadden jullie seksueel contact. Gedurende drie jaren waren jullie een koppel. Daarna leerde u op school R. (...) kennen. U begon een relatie met R. (...) en verminderde het contact met uw

neef. Sindsdien ging u heel vaak bij R. (...) thuis. Op zijn slaapkamer hadden jullie seksuele contacten. Sindsdien beseftte u dat u homoseksueel bent. In de 3de maand van 1390 (mei – juni 2011) belde uw neef u op en vroeg u of hij een CD spel kon komen ophalen die u van hem geleend had. Jullie gingen naar uw kamer, deden de deur dicht, speelden wat voetbal op de computer en keken naar een film. Daarna hadden jullie seks met elkaar. Plots ging de deur open en kwam uw stiefmoeder binnen. Ze zag wat jullie aan het doen waren en ging terug weg. Jullie kleedden zich aan en vertrokken. U zag dat uw stiefmoeder het huis eveneens had verlaten. U nam de bus naar het huis van R. (...). U vertelde hem dat u seks had met uw neef en uw stiefmoeder binnenkwam. R. (...) liet u niet echt uitpraten en nam de situatie niet ernstig. 's Avonds ging u naar huis. Aan de manier waarop hij uw vader u aan keek, voelde u dat hij iets wist. Twee a drie dagen later had u opnieuw een discussie met uw stiefmoeder. Zij begon te roepen en u te verwijten. U vertrok terug naar het huis van R. (...). 's avonds keerde u terug naar huis. Ondertussen was ook uw vader thuisgekomen. Uw vader vroeg u waarmee u bezig was en waarom u met zijn eer speelde maar u kon geen antwoord geven op zijn vragen. Uw vader was verdrietig en vertelde u over de mogelijke gevolgen van uw seksuele geaardheid. Hij besloot dat het beter was dat u Iran zou verlaten. Hij regelde uw reis. Via Turkije en Griekenland kwam u naar België waar u op 14 december 2011 asiel heeft aangevraagd. Ter staving van uw identiteit en/of asielerlaas legde u de kopie van de eerste pagina van uw shenasnameh (geboorteboekje) neer.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen vluchtmotieven en de elementen in uw administratieve dossier stel ik vast dat u niet aannemelijk heeft gemaakt Iran verlaten te hebben en/of er niet naar terug te kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of omwille van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde Iran te zijn ontvlucht en er niet naar terug te kunnen keren omwille van de problemen die u kende ten gevolge van uw homoseksuele geaardheid. Er dient echter te worden vastgesteld dat er aan deze door u beweerde problemen en geaardheid geen enkel geloof kan worden gehecht.

Vooreerst is het, zeker binnen de Iraanse context, compleet ongeloofwaardig dat u, terwijl uw stiefmoeder en uw stiefzus gewoon thuis aanwezig zijn, in uw kamer die u niet op slot heeft gedaan, zonder enige veiligheidsmaatregel te hebben genomen, seksuele betrekkingen heeft met uw neef. Dit is des te onlogischer aangezien u zelf verklaarde dat u een heel slechte relatie had met uw stiefmoeder en uw neef hierdoor 'zelden' en R. (...) 'nooit' op bezoek kwam. Voorts verklaarde u hieromtrent tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal tot twee maal toe, dat u, nadat u samen met uw neef betrapt werd door uw stiefmoeder, naar uw vriend R. (...) ging maar u hem niets vertelde over hetgeen gebeurd was (CGVS I p. 10, 16). Tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal legde u echter volledig andere verklaringen af. Zo verklaarde u plots dat u, nadat u samen met uw neef betrapt was, bij uw vriend R. (...) ging en hem vertelde dat u met uw neef in bed lag en uw stiefmoeder binnenkwam. R. (...) vond de situatie grappig en nam u niet serieus (CGVS II p. 7,8). Daarenboven legde u bijzonder vage verklaringen af omtrent uw juridische situatie. Niettegenstaande u nog contacten heeft met uw vader in Iran, kon u niet vertellen of uw stiefmoeder klacht tegen u had ingediend of er een gerechtelijke procedure is opgestart noch of de autoriteiten daadwerkelijk op zoek zijn naar u. Meer nog, u verklaarde dat u nu in België bent en dat het u gewoonweg niet interesseert om vragen te stellen omtrent uw stiefmoeder. Geconfronteerd met het feit dat het uw eigen situatie betreft waar u zich over dient te informeren repliceerde u opnieuw dat u uw situatie in Iran niet kent (CGVS II p. 2-3-4). Ook uw gebrek aan interesse in het lot van uw neef – waarvan u wel wist te vertellen dat uw stiefmoeder zijn moeder had ingelicht omtrent het incident - doet vragen rijzen omtrent uw geloofwaardigheid. Zo heeft u geen enkel nieuws over zijn actuele situatie en weet u evenmin hoe zijn moeder indertijd gereageerd heeft op de beschuldigingen van uw stiefmoeder niettegenstaande u nog gesproken had met uw neef nadat uw stiefmoeder zijn moeder had ingelicht (CGVS I p. 17; II p. 6-7). Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Overigens kan van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Voorts kan gewezen worden op een aantal aspecten in uw verklaringen die de oprechtheid van uw beweringen aangaande uw homoseksuele geaardheid en relaties in het gedrang brengen. Zo is het vooreerst uiterst ongeloofwaardig dat u - in een land als Iran - reeds 10 jaar seksuele contacten heeft met personen van hetzelfde geslacht maar u zich daar nooit vragen bij heeft gesteld. Zo zou u nooit gedacht hebben aan seks met vrouwen noch zou u stilgestaan hebben bij het gegeven dat u jongens verkoos boven meisjes (CGVS I p 18-19-20). Tevens is het opmerkelijk dat uw algemene kennis over de leefwereld van en

gebeurtenissen betreffende homoseksuelen in Iran uiterst beperkt is. Zo kent u, naast het bekende Daneshjoo park in Teheran, geen enkele andere ontmoetingsplaats voor homoseksuelen in Iran. Voorts kende u, naast uw neef en R. (...), geen enkele andere homoseksuelen in Iran. U had ook geen enkele kennis of vriend met dezelfde seksuele geaardheid noch kende u enig persoon die problemen heeft gekend in Iran omwille van zijn/haar geaardheid.

Ook over de juridische situatie van homoseksuelen in Iran kon u niets concreet vertellen. U verklaarde enkel dat homoseksuelen in Iran altijd de doodstraf krijgen en er hiervoor zelfs geen klacht hoeft te zijn (CGVS I p. 23-24-25). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd blijkt echter dat, om tot de doodstraf veroordeeld te worden voor homoseksualiteit in Iran, er een zeer strenge bewijslast bestaat, die ook zeer strikt wordt toegepast. Ofwel dient men viermaal voor een rechter te bekennen en dienen de bekentenissen door meerderjarige en geestelijk gezonde personen afgelegd te zijn die dit vrijwillig en met die opzet doen, ofwel dienen er vier mannelijke rechtschapen getuigen te zijn die de feiten met hun eigen ogen hebben waargenomen. Voorts bepaalt art. 120 van het strafwetboek m.b.t. homoseksualiteit dat de religieuze rechter op basis van zijn eigen kennis eveneens een uitspraak kan doen. Hij moet daarbij wel de bron van zijn kennis specificeren.

U verklaarde weliswaar dat u in België reeds een homoseksuele relatie heeft gehad met een zekere R. (...). Deze relatie zou u gehad hebben in het opvangcentrum waar u verbleef en zou een drie à viertal maanden geduurd hebben. Iedereen in het opvangcentrum zou op de hoogte zijn van deze relatie. Gelet op uw eerdere ongeloofwaardige verklaringen in verband met uw geaardheid werd gevraagd of u, aan de mensen van het opvangcentrum – een sociaal assistent –, zou kunnen vragen naar een bevestiging van uw verklaringen omtrent uw relatie in het opvangcentrum. U repliceerde dat ook de dokter op de hoogte was van uw geaardheid en dat u een officieel verslag zou vragen. Ook uw raadsman bevestigde dit en gaf aan dat hij de mensen van het centrum kende en een attest voor u zou vragen (CGVS II p. 13-14). Er dient echter te worden opgemerkt dat u tot op heden – meer dan twee maanden na uw laatste gehoor op het Commissariaat-generaal – naliel dergelijk verslag neer te leggen. U liet eveneens na om het Commissariaat-generaal op de hoogte te houden van de stand van zaken. Deze vaststellingen ondermijnen verder de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw homoseksuele geaardheid.

Tot slot wordt de geloofwaardigheid mbt uw beweerde geaardheid volledig ondermijnd door het feit dat toen tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal de publieke pagina van uw facebookaccount geopend werd, er vermeld stond dat u geïnteresseerd bent in vrouwen. U repliceerde dat iemand uit Griekenland deze pagina voor u gemaakt had en u dit simpelweg nog niet gewijzigd had. Merkwaardig hierbij is dat u wel uw woonplaats en uw overige interesses reeds had gewijzigd. Gevraagd of het mogelijk was om uw facebookaccount even te openen weigerde u (CGVS I p. 25-26), wat wederom ernstige vragen doet rijzen. Tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal bracht u dan plots zelf uw facebookprofiel ter sprake. U verklaarde dat u er posts van een homoseksuele organisatie op ontvangt en u gaf zelf aan dat uw facebookaccount kon geopend worden (CGVS II p. 15), wat doet vermoeden dat u tussen beide gehoren uw facebookprofiel heeft bijgewerkt. Op 31 januari 2013 stond uw interesse in vrouwen nog steeds vermeld op uw publieke facebookpagina (zie blauwe map).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan dan ook geen enkel geloof gehecht worden aan uw vluchtrelaas.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De kopie van uw shenasnameh toont uw identiteit en afkomst aan, de welke door mij niet in twijfel worden getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel haalt verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekende partij betoogt dat verwerende partij "geenszins inzicht in haar motieven verschaft en geenszins haar beslissing heeft afgetoetst aan de criteria van de Conventie van Genève". Verder voert verzoekende partij nog aan dat de bestreden beslissing minstens de materiële motiveringsplicht schendt en dat er *in casu* tevens sprake is van de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging

en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Ten slotte meent verzoekende partij dat haar verwijdering een probleem oplevert in het licht van artikel 3 EVRM.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM, wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar “art. 4,5” van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormeld artikel van de richtlijn bij artikel 30 van de wet houdende diverse bepalingen van 28 april 2010 werd omgezet in artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet, waardoor deze bepaling van de richtlijn niet langer over directe werking beschikt. Derhalve wordt verder in onderhavig arrest verwezen naar artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen enkel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5.1. Betreft de vaststelling van verwerende partij dat de door verzoekende partij voorgehouden geaardheid volledig wordt ondermijnd door het feit dat, toen tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal de publieke pagina van haar facebook-account werd geopend, er vermeld stond dat zij geïnteresseerd is in vrouwen, voert verzoekende partij aan dat verwerende partij hier totaal voorbij gaat aan de Iraanse realiteit. Verzoekende partij licht toe dat zij zich er net als andere homoseksuelen van bewust is dat er controle wordt uitgeoefend door de Iraanse overheid op het

internet. Om die reden is het dan ook evident dat er op haar facebook-pagina geen melding wordt gemaakt van haar (ware) geaardheid. Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar en citeert uit het Algemeen ambtsbericht Iran van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken.

Voorts wenst verzoekende partij te verwijzen naar het verslag van haar voogd (bijlage 3 bij het verzoekschrift), waarin melding wordt gemaakt van haar seksuele geaardheid. Het staat dan ook buiten kijf dat zij wel degelijk homoseksueel is, aldus verzoekende partij.

2.2.5.2. De Raad oordeelt dat het aangebrachte verweer met betrekking tot de vaststelling dat verzoekende partij op haar facebook-profiel heeft geplaatst dat zij geïnteresseerd is in vrouwen, niet in het minst kan overtuigen. Immers kan, rekening houdende met de stringent afgelijnde Iraanse maatschappij waarin homoseksualiteit als afwijkend wordt aangemerkt, het nut niet worden ingezien van de vermelding op de publieke pagina van een facebook-account van de heteroseksuele geaardheid daar deze geaardheid als de enig aanvaardbare wordt beschouwd in de Iraanse samenleving en derhalve deze expliciete vermelding in het kader van de voorgehouden internetcontrole door de Iraanse autoriteiten enkel argwaan kan opwekken en niet als een beweerd camouflage-instrument kan worden aangeduid. De Raad stelt ten tweede vast dat verzoekende partij, toen zij tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal werd geconfronteerd met deze vaststelling, heeft vermeld dat iemand uit Griekenland deze pagina voor haar had gemaakt en dat zij er niet aan had gedacht om deze informatie, met name dat zij geïnteresseerd was in vrouwen, te wijzigen (*"Heb ik niet aan gedacht"*, administratief dossier, stuk 8, p. 26). Bovendien verklaart verzoekende partij bij haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal dat zij posts krijgt van een homoseksuele organisatie op haar Facebook-account (administratief dossier, stuk 3, p. 14-15). Het door verzoekende partij aangebrachte excuus valt bijgevolg absoluut niet te rijmen met wat zij tijdens haar gehoren heeft verklaard. Aangaand argument kan dan ook in geen geval door de Raad worden bijgetreden.

Waar verzoekende partij vervolgens nog verwijst naar het verslag van haar voogd, waarin melding wordt gemaakt van haar seksuele geaardheid, oordeelt de Raad dat dergelijk document – dat overigens slechts een kopie betreft – niet kan worden beschouwd als een bewijs voor haar seksuele geaardheid. Immers, er dient op te worden gewezen dat aan de door een asielzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijskracht kan worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, hetgeen *in casu* duidelijk niet het geval is. Desbetreffend document is derhalve niet in staat de geloofwaardigheid van het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas te herstellen. Daarenboven geeft de voogd in voormeld verslag met betrekking tot het interview op het Commissariaat-generaal zelf navolgende persoonlijke opmerkingen weer: *"toch weer wat tegenstrijdigheden...en rare uitspraken van de pupil"*, wat de ongeloofwaardigheid van het beweerde asielrelaas enkel bevestigt.

2.2.6.1. Verzoekende partij verwijt verwerende partij noch rekening te hebben gehouden met haar leeftijd, noch met haar lage scholingsgraad en zij wijst erop dat de commissaris-generaal, bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van het asielrelaas van een kandidaat-vluchteling, rekening dient te houden met diens persoonlijkheid, onder meer met de intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen.

Verzoekende partij kaart eveneens aan dat, uit nalezing van het administratief dossier, blijkt dat er *in casu* niet vertrokken werd vanuit een *"free narrative"* interview, waaronder begrepen wordt het beginnen met open vragen om naderhand over te gaan tot precieze en gesloten vragen.

2.2.6.2. Er dient in de eerste plaats te worden opgemerkt dat verzoekende partij zich in aangaande argumentatie beperkt tot het uiten van kritiek op de werkwijze van de commissaris-generaal, doch dat zij in haar verzoekschrift niet op precieze wijze toelicht op welke manier verwerende partij dan geen rekening zou hebben gehouden met haar jonge leeftijd en met haar "lage scholingsgraad". Net zo min geeft verzoekende partij aan hoe het z gezegd niet of onvoldoende in acht nemen van deze factoren en het feit dat er geen *"free narrative"* interview werd afgenomen, de verschillende motieven in de bestreden beslissing op een voor haar gunstige wijze zouden kunnen beïnvloeden.

Voorts stelt de Raad vast dat uit de informatie die zich in het administratief dossier bevindt, meer bepaald de gehoorverslagen, niet kan worden afgeleid dat verwerende partij onvoldoende rekening zou hebben gehouden met de jonge leeftijd van verzoekende partij en de beperkte opleiding die zij tot nu zou hebben genoten.

Zo stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de minderjarigheid van verzoekende partij. Aan verzoekende partij werd een voogd toegewezen die haar van begin af aan onder meer heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure (administratief dossier, stuk 15). Ook werd verzoekende zowel op 2 april 2012 als op 8 november 2012 op het Commissariaat-generaal gehoord in aanwezigheid van haar voogd en haar raadsman, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid hebben gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren (stukken 3 en 8). Verder merkt de Raad op dat beide gehoorverslagen het volgende vermelden: *“Het gehoor is aangepast aan de leeftijd van de asielzoeker en wordt uitgevoerd door een gespecialiseerde medewerker van het CGVS”*. De vaststelling dat de gehoorverslagen vermelden dat het gehoor heeft plaatsgevonden volgens een bepaalde procedure aangepast aan de leeftijd van de asielzoeker, volstaat om een vermoeden te doen ontstaan dat de dossierbehandelaar een hiertoe gespecialiseerd persoon is. Verzoekende partij toont het tegendeel niet aan. Gelet op deze elementen, besluit de Raad dat uit niets blijkt dat de commissaris-generaal, bij de beoordeling van de verklaringen van verzoekende partij en de stukken in het administratieve dossier geen/op onvoldoende wijze rekening heeft gehouden met de jeugdige leeftijd van verzoekende partij.

Waar verzoekende partij tevens aanvoert dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met haar *“lage scholingsgraad”*, wijst de Raad er nogmaals op dat het gehoor werd aangepast aan haar jeugdige leeftijd, hetgeen logischerwijze impliceert dat men eveneens rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekende partij, omwille van haar leeftijd, slechts een bepaald opleidingsniveau heeft bereikt. Verder merkt de Raad op dat uit de inhoud van de gehoorverslagen blijkt dat verzoekende partij, die overigens heeft verklaard in Iran tot haar zestien jaar naar school te zijn geweest (administratief dossier, stuk 8, p. 6), in staat was om op een vlotte en gedetailleerde wijze haar relaas naar voor te brengen.

Betreft de opmerking dat verwerende partij het gehoor had moeten beginnen met open vragen om naderhand over te gaan tot precieze en gesloten vragen, stelt de Raad vast dat – afgezien van eerder gedane vaststelling dat verzoekende partij in haar verzoekschrift op geen enkele wijze toelicht hoe dergelijke werkwijze de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden – uit de inhoud van de gehoorverslagen blijkt dat aan verzoekende partij voldoende gerichte vragen werden gesteld met betrekking tot haar seksuele geaardheid en de problemen die zij hierdoor zou hebben gekend en dat haar (en haar advocaat en haar voogd) op het einde van elk gehoor de kans werd(en) geboden om nog opmerkingen te formuleren. De Raad ziet niet in hoe dergelijke bemerking enig ander licht kan werpen op de verschillende motieven van de bestreden beslissing.

2.2.7. Aangaande de argumentatie van verzoekende partij betreffende de motivering van verwerende partij dat verzoekende partij niets concreet kon vertellen over de juridische situatie van homoseksuelen in Iran, meer in het bijzonder dat zij geen jurist is, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

2.2.8. De Raad stelt vast dat verwerende partij in haar beslissing eveneens opmerkt dat het compleet ongeloofwaardig overkomt dat verzoekende partij, terwijl haar stiefmoeder en stiefzus gewoon thuis aanwezig zijn, in haar kamer die zij niet op slot heeft gedaan zomaar seksuele betrekkingen zou hebben met haar neef, des te meer nu zij zelf verklaarde dat zij een heel slechte relatie had met haar stiefmoeder en dat haar neef zelden en haar vriend R. nooit op bezoek kwamen. Verwerende partij merkt eveneens een flagrante tegenstrijdigheid op tussen de opeenvolgende verklaringen van verzoekende partij over wat er gebeurd is nadat zij werd betrappt. Tevens constateert verwerende partij dat verzoekende partij bijzonder vage verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot haar eigen vervolgingssituatie en dat zij heeft gesteld dat het haar gewoonweg niet interesseert om vragen te stellen omtrent haar stiefmoeder. Verzoekende partij, zo merkt verwerende partij verder op, toont evenmin interesse over het lot van haar neef. Dergelijke houding is geenszins in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade, besluit verwerende partij. Hierna stelt verwerende partij dat het uiterst ongeloofwaardig is dat verzoekende partij, in een land als Iran, reeds tien jaar seksuele contacten heeft met personen van hetzelfde geslacht, maar dat zij zich daar nooit vragen bij heeft gesteld. Tevens acht verwerende partij het opmerkelijk dat de algemene kennis die verzoekende partij aan de dag legt over de leefwereld van en gebeurtenissen betreffende homoseksuelen in Iran, uiterst beperkt is.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij met betrekking tot voormelde vaststellingen, die nochtans zorgen voor de complete teloorgang van de geloofwaardigheid van haar verklaringen, geen specifiek verweer aanbrengt in haar verzoekschrift. Deze motieven worden door de Raad dan ook gehandhaafd.

2.2.9. Waar verzoekende partij erop wijst dat homoseksuelen in Iran wel degelijk worden vervolgd en dat strafrechtelijke vervolging en/of veroordeling enkel en alleen op grond van homoseksuele handelingen plaatsvindt, en zij dienaangaande verwijst naar en citeert wederom uit het Algemeen Ambtsbericht Iran van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, stelt de Raad vast dat dit gegeven *in casu* niet ter discussie staat. Echter, verwerende partij motiveert in haar beslissing op omstandige wijze waarom aan de door haar beweerde homoseksuele geaardheid – en derhalve aan de problemen die verzoekende partij hierdoor zou hebben ondervonden – geen geloof kan worden gehecht. Verzoekende partij slaagt er, zo blijkt uit onderhavig arrest, niet in om deze conclusie te weerleggen. De verwijzing naar de situatie voor homoseksuelen in Iran is dan ook niet dienstig.

2.2.10.1. Verzoekende partij citeert in haar verzoekschrift artikel “4, 5” van de “*Europese kwalificatie richtlijn*” (bedoeld: “*artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet*”, zie punt 2.2.2.). Zij is de mening toegedaan dat haar minstens het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend. Verzoekende partij stipt in dit verband aan dat zij thans coherente verklaringen heeft afgelegd, die niet in strijd zijn met “*gekende feiten*”. Indien er nog enige twijfel zou bestaan over bepaalde verklaringen, is verzoekende partij van oordeel dat er in ieder geval genoeg elementen zijn die wijzen op de gegrondheid van de vrees, om te rechtvaardigen dat haar het voordeel van de twijfel zou worden toegekend.

2.2.10.2. De Raad wijst er evenwel op dat voor de toepassing van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 57/7ter e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat “*de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd*”. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet.

2.2.11. Uit wat voorafgaat, dient te worden besloten dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, inclusief aan de door haar voorgehouden seksuele geaardheid, geen enkel geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.12. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift enkel naar de situatie voor homoseksuelen in Iran, doch toont niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.13. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de toegevoegde landeninformatie (administratief dossier, stukken 17 en 18) en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal van 2 april 2012 en 8 november 2012 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende

bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.14. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT